

Jungfrun och sjömannen.

Mel. från Nerike.

En jung - fru gick sig ut - i en
ha - ge, till hen - ne kom där en ung sjö -
man; "Och var - för går hon så här al -
le - na, giv mig sitt hjär - - ta, som jag be - går!"

2. "På er begäran kan jag ej svara,
Ty jag är utav för ringa stånd
Er tjänarinna kan jag väl vara
Men allrakärestan kan jag ej bli.

4. "Jag är den vän, ja! som du säger,
Som för sju år se'n rest bort från dig.
Se här är handen, och här är fingret
Och här är ringen, som jag fick av dig."

3. Jag har en vän, ja! om han lever,
Som för sju år se'n reste bort från mig.
Och lever han så har han mitt hjärta,
Och är han döder så har Gud hans själ."

5. Och jungfrun skåder, hon skåder ringen
Till dess hon dimper dånandes till jord,
Då tog han henne i sina armar,
Och kösste henne så hjärtinnerlig.

6. Och hör, hör, I flecker alle
Som denna visan haver lyssnat till,
Och varer trogna mot era pöjkar,
Som denna flecka va' mot pöjken sin.